

► Lasnamäe korteri ja Žiguli vastu maja vahetanud Marko H. J. Kuninga otsust aitas teha vana maja kaunis puutrepp.

liitumisele mitukümmend tuhat krooni ja kokku läheb sellise väikese trassijupi valmimine maksma üle paarisaja tuhande krooni,” selgitab Marko.

Kuigi maja juures on alati parasjagu midagi teoksil, arvab Marko, et tema kodu on eelmise aasta seisuga ikkagi suures osas valmis.

Tuulelipp ja aastakivi

“Selle märgiks on ateljee-põrandasse paigutatud pae-kivist tähis, mille sisse raiutud “2007” ehk maja uue elu algusaasta,” naerab ta. “Katusel on sepp Jaanuse restaureeritud tuulelipp arvuga 1881, mis märgib ära maja esmasünni aastaarvu.” Jutu jätkuks räägib ta loo enda ja maja kohtumisest.

“Oli vist 2000. aasta lõpus, kui istusime sõpradega koos ja rääkisime sellest, kuidas kellelgi on läinud ja mida edaspidi plaanitakse teha. Kui olin oma töövõidud lagedale ladunud, ei osanud

tuleviku kohta muud lausuda, kui et tahaksin uuel aastal päris oma elamise leida,” meenutab Marko, kes seni oli elanud koos pojaga Lasnamäel kolmetoalises kooperatiivkorteris.

Aasta alguses helistas Markole sõber ja teatas, et tema kodu on müüa. Läks jupp aega, enne kui Marko taipas, et jutt ei ole mitte tema oma kodust, vaid ikka sellest, mis teda Kalamajas ootab.

“Maja oli tolle aja kohta kalamajalikult räämas, vaid väikeses osas oli natuke siseremonti tehtud. Praegune sissekäik oli suletud ning trepikoda kolikambriks muudetud. Kui lõpuks sisse pääsesin ja kaunist puutreppi nägin, oli asi otsustatud,” räägib Marko.

Vahetuskaubana läksid käiku nii tema Lasnamäe korter, sõiduauto Žiguli ja nelikümmend tuhat krooni sularaha. “Andsin ära kõik, mis mul oli, ja vastu ei saanud sisuliselt mitte mida-

gi, sest kõik vajab remonti ja ümberehitamist,” naerab ta. Pärast ostu-müügitehingut tuli Markol aga poeg venna Kalmeri pere juurde komandeerida ja endal tädi juurde diivani äärel kolida.

Vead sulasid välja

“Majaost toimus talvel, kõikjal oli ilus paks lumi ja maja nägi välja nagu muinasjutt – tsitadell karges härmatiselooris. Kevade poole, kusagil veebruari-märtsi paiku, kui olin remonditöid alustamas, sulas ka lumi ära ning selgus, et osa majakatusest oli kaetud reliini ehk siis tavalise põrandakattematerjaliga. Sealt oli aja jooksul üksjagu vett juba palkide vahele jooksnud ja neid kõvasi määndanud,” meenutab Marko esimesi tagasilööke

Loomulikult juhtus töö käigus ka lõbusamaid asju. Näiteks kui Marko soovis olemasoleva korstnalööri pikemaks ehitada, et seda siseseinana kasutada. Töömees Ser-

gei aga, kuuldes, et sein peab nagu lõõrgi olema parasjagu lohakalt laotud, keeldus seda tegemast põhjendusega, et tema niimoodi lohakalt tööd teha ei oska. Nii tuligi kunstiteos majaperemehel endal valmis laduda.

Nii ruumilahenduse kui ka sisustamisega sai hakkama Marko ise. Vanad tarbeesemed, millest siinses elamises puudust ei tule, on valsa disaineri pilgu all vastavalt teemadele kenasti rühmadesse jaotatud ja igaüks omale sobiva koha leidnud. “Mõte hakkab liikuma tavaliselt ühest esemest, siis tekib kiustatus selle kõrvale ka teine sobituv asi leida ja siis kolmas ning nõnda see vanakraami omandamise viirus edasi arenebki,” arvab Marko.

Ta on oma uuestisündinud hoovimajaga igati rahul, kui mitte arvestada väikest kripeldavat unistust, mis ihaleb juba uue tegemise järele – kodu, mis rajatud mõnesse vanasse Tallinna tehasehoonesse.